

ת"פ 44668/01/21 - מדינת ישראל ע"י נגד בר זגורי ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44668-01-21 מדינת ישראל נ' זגורי

בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד בר זגורי ע"י ב"כ עו"ד יאיר נהוראי, עו"ד גונן בן יצחק
נאשם

החלטה - גמר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) ובעבירת התנגדות למעצר, לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחופש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

2. מעובדות כתב האישום עולה שביום 25.7.20 התקיימה הפגנה סמוך למעון ראש הממשלה בירושלים (להלן - **ההפגנה**). בהפגנה לקחו חלק מפגינים רבים שעמדו, בין היתר, על הכבישים הסמוכים לכיכר צרפת. בהפגנה נכחו כוחות משטרה רבים שתפקידם היה שמירה על הסדר הציבורי.

סמוך לשעה 00:30 כרזו כוחות המשטרה למפגינים שההפגנה אינה חוקית ועליהם לעזוב את המקום. מפגינים רבים, ביניהם הנאשם, לא נענו לקריאות השוטרים ונותרו לעמוד במקום.

סמוך לשעה 01:00, הובילו השוטרים עידן ששון ואליעד מזרחי עצור לכיוון אוטובוס שהוביל את העצורים לתחנת המשטרה (להלן - **העצור**, ואוטובוס בהתאמה). הנאשם תפס את ידיו של השוטר מזרחי וניסה לשחרר את העצור מתוך מטרה לסכל את מעצרו. בשל מעשיו של הנאשם, הוחלט על מעצרו שלו. במהלך הובלתו לאוטובוס, התנגד הנאשם למעצרו בכך שהשתולל וניסה לשכב על הכביש.

3. ביום 24.5.2022 הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר שלא כלל הסכמות לעניין העונש. הנאשם נשלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר.

4. ביום 3.1.23 טענו הצדדים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן מיום 19.12.22 עולה שהנאשם בן 24, רווק, מתגורר בשכירות בתל אביב, סיים 12 שנות לימוד, עובד כברמן בתל אביב ונעדר עבר פלילי.

6. עוד עולה מהתסקיר שאביו נפטר בגיל 8, ומאז חווה שינוי התנהגותי, כך שהחל לנהוג באגרסיביות ואלימות כלפי קבוצת השווים על רקע גינויים והתגריות מצדם. לאחר טיפול אצל פסיכולוגית קלינית במשך שנה וחצי שינה את דרכיו.

7. הנאשם גויס לצה"ל ושימש כשקמיסט, ונוכח הגירת משפחתו לחו"ל הוכר כחייל בודד. בסופו של דבר, לאחר כשנתיים פנה לקב"ן ושוחרר מצה"ל. הנאשם החל ללמוד פיזיקה באוניברסיטת תל אביב, אולם, התקשה להשלים את לימודיו עקב משבר פרידה מזוגתו. עם זאת, מסר שהוא מתעתד להמשיך את לימודיו.

8. באשר לצריכת חומרים משני תודעה, מסר הנאשם שהשתמש בעבר בסמים מסוג קנאביס ושהוא צורך אלכוהול באופן מתון.

9. באשר לעבירות מושא האישום, הנאשם הודה בביצוען, שיתף את הרקע לנסיבות ביצוען ומסר שכיום הוא מודע שנהג באופן לא מקדם. בדיעבד היה בוחר להימנע ממעורבות זו.

10. בהערכת **גורמי הסיכון**, שקל השירות את התמודדות הנאשם במצבי דחק והתנהלותו האימפולסיבית במצבים מסוג דנא; קושי בשיתוף פעולה רציף ובעיבוד רגשי כך שבמצבי משבר נוטה לניתוק רגשי ונטייה להתנהלות נמנעת. בהערכת **גורמי הסיכון** שקל השירות את יכולותיו הקוגניטיביות והוורבאליות התקינות; יכולת למידה והתבוננות פנימית כדרך לשיפור יכולותיו; שאיפותיו העתידיות להתפתחות אישית מקצועית ונורמטיבית; ההליך הפלילי שהיווה גורם מרתיע וחרטה באשר למעורבותו על החוק. כלל השיקולים מצמצמים את הסיכון להתנהגות עוברת חוק.

11. לשיטת שירות המבחן, מעורבותו בעבירות אלה חריגות בחייו, ולאור השיקולים שפורטו לעיל, המליץ על אי הרשעה תוך שציין שהרשעתו בדין תפגע באפשרויות תעסוקתיות עתידיות. עוד המליץ על צו של"צ בהיקף 140 שעות במסגרת עמותת "אנוש".

טיעוני הצדדים וראיות לעונש

12. ב"כ המאשימה עמד על הערכים המוגנים כגון פגיעה בסדר הציבורי ושלטון החוק. עוד עמד על הרקע ונסיבות ביצוע העבירה כמפורט בטיעוניו. ב"כ המאשימה הפנה והגיש אסופת פסיקה ועתר למתחם עונש הולם שנע בין של"צ ועד 9 חודשי עבודות שירות לצד ענישה נלווית. במיקומו של הנאשם בתוך המתחם, זקף ב"כ המאשימה את הודאתו, היעדר עבר פלילי וחשכון בזמן שיפוטי. עם זאת טען שמהתסקיר עולה אי נטילת אחריות מלאה- כמפורט בטיעוניו, וביקש לגזור על הנאשם של"צ לצד ענישה נלווית. בהתייחס לסוגיית אי ההרשעה, טען שבהתאם להלכת כתב - שני החריגים אינם מתקיימים בעניינו של הנאשם. לפיכך, ביקש להרשיעו.

13. ב"כ הנאשם עתר לאימוץ המלצת שירות המבחן. לדבריו, הנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי. הרשעתו תפגע בו בעתיד בין בחוסר יכולתו להתקדם בלימודיו, מציאת עבודה או אף כניסה למדינות מסוימות שמתנות את קבלת האשרה. בהיעדר עבר פלילי. לעניין הפסיקה שהוגשה טען שהפסיקה אינה רלוונטית לעניינו תוך שהתייחס לפסיקה כמפורט בטיעוניו.

14. הנאשם בדבריו האחרונים הצר על המקרה והתחרט. מסר שהבין והפנים את הלקחים בשנתיים שחלפו מאז האירוע, ושהוא מתעתד לחזור וללמוד באוניברסיטה.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. קביעת מתחם העונש ההולם תעשה בהתאם לעיקרון ההלימה שהינו העיקרון המנחה בענישה. הווה אומר, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב **בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות בביצוע העבירה.**

16. **הערכים החברתיים המוגנים** בעבירה בה הורשע הנאשם הינם שמירה על שלטון החוק וסדרי משטר תקינים, כמו גם שמירה על ביטחונם וכבודם של גורמי אכיפת החוק. דומה שאין צורך להכביר במילים בחשיבותו של עקרון שלטון החוק, המהווה אחד מעמודי התווך בחברה דמוקרטית. שמירה על עקרון זה מחייבת עמידה איתנה נגד הפוגעים בגורמי אכיפת החוק, באופן שיאפשר לאלה למלא את תפקידם נאמנה. כידוע, לא אחת מתמודדים גורמי אכיפת החוק עם סיטואציות קשות, לעיתים בלתי אפשריות, ועל כן חשיבות יתרה למנוע פגיעה בהם ובעבודתם.

17. בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק קבע המחוקק עונש מינימאלי של מאסר בן שבועיים. עם זאת, מבלי להפחית מחומרת המעשה בו הורשע הנאשם, הרי שעבירה של הפרעה לשוטר הינה העבירה הקלה ביותר מבין כלל העבירות נגד שוטרים בחוק העונשין. מעליה ניצבת עבירה של הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות, ובמקרים בהם מופעלת אלימות של ממש כלפי שוטרים, הרי שאז עולה ההתנהגות העבריינית לכדי עבירה של תקיפת שוטרים, לפי סעיף 273 או 274 לחוק העונשין.

18. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם, בשים לב לפגיעה בערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם במקרים אלה, מעלה מתחם ענישה שנע בין ענישה צופה פני עתיד ועד למאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות. יודגש, שמדובר בעבירה שעל פי רוב נלווית לעבירות נוספות, ובהתאם מתחמי הענישה משתנים וחורגים ממנעד הענישה שהוצג לעיל. [ראו, מתחמי ענישה בשינויים המחויבים למשל, רע"פ 85/17 נתן הרוש נ' מדינת ישראל (04.01.2017); ע"פ (מחוזי י-ם) 33814-05-17 פרץ נגד מדינת ישראל (08.05.2018), שם דובר גם בתקיפת שוטרים; ת"פ (מחוזי י-ם) 16676-05-16 מדינת ישראל נ' פרידמן שלמה (17.12.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 13053-08-19 מדינת ישראל נ' שחר דורון (07.02.2022) וראו האסמכתאות למדיניות ענישה נהוגת-פסקה 20; ת"פ (שלום י-ם) 11503-01-19 מדינת ישראל נ' בנימין בן שבת (12.12.2022); ת"פ (שלום י-ם) 65273-09-19 מדינת ישראל נ' אריאל ברוך (29.09.2021); ת"פ (שלום י-ם) 13988-10-16 מדינת ישראל נ' מוראד שויקי (03.06.2019); ת"פ (שלום י-ם) 48294-01-17 מדינת ישראל נ' אפרים וידר (14.09.2017); ת"פ (שלום רמ') 35358-07-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' מורד אבו עאמר (03.03.2015)- תיק חמור יותר; ת"פ (שלום י-ם) 24534-05-10 מדינת ישראל נ' אסף קינצור (16.03.2014)].

19. באשר לפסיקה שהוגשה לי על ידי המאשימה אציין שזו אינה רלבנטית למקרה שבפניי. כך למשל, בת"פ (שלום ירושלים) 38715-03-17 מדינת ישראל נ' שמחה ברץ (3.3.2021), דובר בהסדר סגור מוסכם בין הצדדים. בהערת אגב, לעניין מתחם הענישה, ראו בפסק דין זה את מדיניות הענישה לרבות מתחם העונש שנקבע; גם ת"פ (שלום ירושלים) 2098/04 לשכת התביעות נגד יעקב פרינץ (20.07.2005)- אינו דומה לעניינו, משום שמדובר בנאשם שאגב התנגדותו למעצר הכה שוטר באגרופים ובעט בו וכתוצאה מכך נגרמו לשוטר נפחות ברגל ושריטה בחזה, ובאשר לעבירת ההתקהלות היה מדובר בהתקהלות שכללה ידוי אבנים; גם ת"פ (שלום באר שבע) 42341-07-13 מדינת ישראל נ' אבו אחמד (24.2.2016), אינו דומה בנסיבותיו למקרה שבפניי, שכן הנאשם במהלך ההפגנה דחף את השוטר. מכלל המקרים שהוגשו לי יש להבחין בין הפרעה לשוטר הכוללת אלימות לבין הפרעה לשוטר שאינה אלימה.

20.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע

העבירה, העבירות נעברו ללא תכנון מוקדם אלא כהתפרצות ספונטנית במסגרת הפגנה שהנאשם השתתף בה. הפרעה לשוטר התבטאה בניסיון לשחרר את העצור, והתנגדותו למעצר כללה השתוללות והשתטחות על הרצפה. מעובדות אלה, נושא הנאשם באחריות מלאה ובלעדית למעשיו. עוד עולה שלא נגרם נזק במעשי הנאשם. אכן, הפרעה לשוטר יכולה להסלים לתקיפת שוטר. אולם, מדובר בהסתברות תיאורטית ובפועל-לא נגרם נזק. על הסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירות ניתן ללמוד מתסקיר שירות המבחן, שם פורס הנאשם את הרקע לעבירות "בהיותו בשטח ההפגנה אירע אירוע אלימות כלפי מפגין מצד המשטרה". הוא מסר שהתקשה לשמור על ניטרליות והתקרב למפגין על מנת להרגיעו. מסר שבאותה עת היו דחיפות מצד המפגינים כך שהוא נדחף ודחף שוטר. בחינת נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על מידת פגיעה בערכים ברף הנמוך ביותר. בשולי דברים, יצוין שהנאשם מימש את זכותו להפגין והצטרף לקבוצה שמטרתה הייתה להרגיע אלימות דו צדדית. כאמור בתסקיר משהבחין באירוע אלימות כלפי מפגין מצד המשטרה או אז התקרב וניסה לסייע למפגין על מנת להרגיעו.

מכל האמור לעיל, אני קובעת שמידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הנמוך.

ממכלול השיקולים אני קובעת שמתחם העונש ההולם בעבירות דנן נע בין ענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשים שירות בעבודות שירות.

גזירת העונש המתאים לנאשם ושאלת ביטול ההרשעה

21. באשר לשאלת ההרשעה- המסגרת הנורמטיבית בדבר ביטול הרשעה בדין הינה ברורה וידועה, ואין לי אלא לשוב עליה כפי שתוארה על ידי בפסיקות קודמות. כלל ידוע ובסיסי בתורת הענישה קובע שמקום שהוכחה אשמתו של אדם, יורשע הוא בדין. כלל זה בא לידי ביטוי בהוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שלפיו בתום בירור האשמה יורה בית המשפט על זיכויו או הרשעתו של נאשם. לצד ביסוסו של הכלל האמור, הכיר המשפט בקיומם של מצבים חריגים ויוצאי דופן, אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, שאם לא כן "עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי" (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007), בפס' 9).

22. בחוקים המסמיכים את בית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם בדין לא פורטו מה הם התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה, והלכה פסוקה נדרשה לעניין זה. בבוא בית המשפט לחרוג מן הכלל לפיו יש להרשיע בפלילים עליו לבחון הצטברותם של שני תנאים שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נב(3) 337, 342 (להלן: **הלכת כתב**). התנאי הראשון הוא שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים; התנאי השני הוא שעל ההרשעה לפגוע בפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

עוד **בהלכת כתב**, פרט כב' השופט לזין רשימת שיקולים, לא ממצה, שיש בה כדי להדריך את בתי המשפט בעניין זה, והמהווה אך אחד מן הגורמים שיש להביא בחשבון בהחלטה בדבר הרשעתו של נאשם. בין השיקולים ניתן למנות את עברו הפלילי של הנאשם; חומרת העבירה ונסיבותיה; תפקידו של הנאשם בביצוע העבירה; הסבירות שיעבור עבירה נוספת; יחסו של הנאשם לעבירה, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם וכו' (הלכת כתב, בעמ' 334).

23. בפסיקה ענפה חזר בית המשפט העליון על הלכה זו [עוד בעניין זה, ראו, ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996); ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000)], תוך שהדגיש שהימנעות מהרשעה הינה חריג שבחריגים השמור "**אך למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה**" [ראו, רע"פ 619/18 **בזיזנסקי נ' מדינת ישראל** (01.03.2018)], וכן שראוי שתיעשה במשורה [ראו, רע"פ 1746/18 **פלהיימר נ' מדינת ישראל** (26.04.2018), בפס' 12]. יתרה מכך, הדרישה בדבר הוכחת פגיעה בשיקומו של הנאשם על ידי הצגת נזק קונקרטי נותרה על כנה, חרף הטענה החוזרת לפיה על בית המשפט להידרש אף לנזק תאורטי עתידי בשיקומו של הנאשם (ראו, בין היתר, רע"פ 6429/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.11.2018); רע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (20.11.2014); ע"פ 8528/12 **אלירן נ' מדינת ישראל** (03.03.2013); ע"פ (י-ם)

20305-03-16 מדינת ישראל נ' ליאור זיסרמן (10.07.2016).

עיון בפסיקה מעלה שקיימים מקרים בהם בוטלה הרשעת הנאשם גם ללא הוכחת נזק קונקרטי [ראו, בין היתר, רע"פ 3446/10 אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.2011); ע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.4.2014); ע"פ 1880/13 מזל אברהם נ' מדינת ישראל (03.02.2014); רע"פ 1721/12 מוחמד איראשי נ' מדינת ישראל (30.03.2014); ת"פ (שלום ב"ש) 17235-04-21 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו אלקיעאן (03.10.2022)].

מן הכלל אל הפרט:

24. טרם אבחן את נסיבותיו הייחודיות של המקרה, אדגיש שאין מחלוקת שבמדינה דמוקרטית, הזכות להפגין היא זכות לגיטימית הנגזרת מחופש הביטוי ומהווה אחת מזכויות היסוד. קיום הפגנה מהווה את דרכם של אנשים להביע את קולם ואת דעותיהם בעניין סוגיות חברתיות שנמצאות על סדר היום [ראו, בג"ץ 5078/20 טלי פדידה ו-60 אח' נ' משטרת ישראל מפקד מחוז ירושלים ניצב דורון ידיד (19.08.2020)]. לצד זאת, חייב להיות איזון בין זכות זו לבין השמירה על הסדר הציבורי ושלטון החוק.

25. לאחר עיון ובחינת הטענות, אני סבורה שנסבותיו הייחודיות של המקרה דן מצדיקות את ביטול הרשעתו של הנאשם, כמפורט להלן.

26. באשר לתנאי שעניינו סוג העבירה ונסיבותיה;

אכן, לא יכול להיות חולק על חומרת מעשיו של הנאשם. עבירת הפרעה לשוטרי מגלמת בתוכה פגיעה בעקרון שלטון החוק [ראו ס' 16 להחלטה זו]. יפים לעניין זה, דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל (02.08.2010), בהתייחסו לעבירות המבוצעות כלפי שוטרים:

"חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור אל מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל" (8.3.1988)).

כנזכר לעיל, המחוקק הכיר בחומרת עבירת ההפרעה לשוטרי בהצמידו לה עונש מינימאלי של שבועיים מאסר. בעשותו כך העביר המחוקק מסר חד וברור נגד נאשמים ונאשמות הפוגעים בשוטרים או המפריעים לעבודתם. לצד זאת הובהר, שאין בקביעתו זו של המחוקק כדי לשלול את האפשרות של ביטול הרשעת נאשמים אשר

בצעו עבירה זו. ראו לעניין זה דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 4592/14 **רוטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.08.2014):

"...למעלה מן הצורך, אומר כי גם לדעתי, בדומה לעמדת המבקשת, לא ראוי לקבוע כלל גורף לפיו בעבירה שנקבע לה עונש מינימאלי אין מקום להימנע מהרשעה. קביעת כלל כזה חותרת תחת הרציונאל בהכרעה על הימנעות מהרשעה, שמחייבת התייחסות ואיזון פרטניים בכל מקרה לגופו".

27.

אני סבורה שהתנאי שעניינו סוג

העבירה ונסיבותיה מתקיים בנסיבות המקרה דנא ואסביר. אכן, מוטב היה אילו נשמע הנאשם להוראות השוטרים כפי שהתבקש לעשות, ואף היה נמנע מלהתערב באירוע מעצרו של האחר ובהמשך, משנעצר על ידי שוטרים, מוטב היה אילו נמנע מהתנהלותו הפסולה והמתנגדת. ברם, הרי שהלכה למעשה לא נגרם נזק ממשי בעקבות מעשיו, ומדובר בעיקר בסיכון פוטנציאלי. בהקשר זה, אדגיש שאין באמור כדי להצדיק או להכשיר את מעשיו של הנאשם.

28. מכל מקום, אני סבורה שנסיונות ביצוע העבירה במקרה דנן מאפשרות לעבור את המשוכה הראשונה שעניינה סוג העבירה ונסיבותיה, מבלי שהדבר יפגע ביתר שיקולי הענישה (לעניין זה ראו גם בת"פ (מח'ים) 16676-05-16 **מדינת ישראל נ' פרידמן שלמה** (17.12.2018)).

29. באשר לתנאי שעניינו פגיעה בשיקומו של הנאשם, בעניינו, נסיבותיו האישיות של הנאשם פורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן. הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות מלאה למעשיו. בהמשך לעקרונות שהותוו בהלכת כתב, הנאשם נעדר עבר פלילי וזו ההסתבכות הראשונה שלו בפלילים. ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע עבורו. מדובר בנאשם נורמטיבי, נעדר דפוסי עבריינות מושרשים. שירות המבחן התרשם שהרשעה בדיון תפגע באפשרויות התעסוקתיות העתידיות. בנסיבות אלה, המליצו על אי הרשעה וענישה באפיק חינוכי-שיקומי במסגרת הטלת צו של"צ כאמור בפרק תסקיר שירות המבחן. עוד שקלתי את שאיפתו של הנאשם לחזור וללמוד באוניברסיטה ואת השתלבותו התעסוקתית בעתיד - כאשר הרשעה בדיון מרחפת מעל ראשו. לדידי, הרשעה בדיון עלולה להסב לו נזק. בהקשר האמור, אני סבורה שהנזק שייגרם לנאשם לא יהיה מידתי ביחס לעוצמת התועלת לאינטרס הציבורי.

30. בהינתן נסיבותיו הייחודיות של מקרה זה, אני סבורה שניתן להסתפק אף בפגיעה מינורית בשיקומו של הנאשם כדי למלא אחר התנאים הפסיקטיים. כידוע, לא אחת נפסק שבין שני התנאים הפסיקטיים שהותוו בהלכת כתב, מתקיימת מעין "מקבילית כוחות": **"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי"** (ראו, בע"פ (מרכז) 24557-03-15 **גוטרמן נ' מדינת ישראל** (30.08.15); ע"פ (מרכז) 13450-01-18 **יונתן כהן נ'**

מדינת ישראל (29.05.18), [דהיינו: ככל שנסיבות ביצוע העבירה חמורות יותר, כך רובץ נטל מוגבר יותר על ההגנה להוכיח קיומו של נזק קונקרטי שיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וההיפך. יוצא אפוא, וכפי שנפסק לא אחת, שעל בית המשפט לערוך איזון ראוי בין שיקולים העומדים בבסיס הרשעת נאשמים בהם הרתעה והלימה, לבין שיקולי שיקום אינדיבידואליים של עושה העבירה.

31. בשים לב לכלל האמור לעיל, ולאחר שבחנתי מחד את סוג העבירה בה הורשע הנאשם, ומאידך בחנתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת הפגיעה שעלולה להיווצר לשיקומו, אני סבורה שיש להורות על ביטול הרשעתו בדיון. במסגרת האיזון הנדרש ושיקול הנתונים הנדרשים במקבילית הכוחות שתוארה לעיל, אני סבורה שניתן וצריך להורות על ביטול ההרשעה, שכן הותרתה על כנה עלולה להוביל ליחס בלתי מידתי בין חומרת המעשה שבו הורשע, לבין הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם בהמשך חייו המקצועיים והאישיים.

כאמור, וכפי שציינתי לעיל, מקום בו עסקינן בעבירה ברף נמוך, יחסית, הרי שהנטל הרובץ על ההגנה להוכיח פגיעה בשיקומו של הנאשם הינו קל. במקרה דנן, מצאתי שיש ממש בטענת הנאשם שהרשעה תוביל לפגיעה בהמשך עתידו המקצועי, ומעבר לכך- אף בתחושת הערך העצמי שלו. סוף דבר- אני מוצאת לאמץ את המלצת שירות המבחן בדבר ביטול הרשעת הנאשם והטלת ענישה בדמות צו שירות לתועלת הציבור.

נוכח כל האמור לעיל **אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם** וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות. השירות יבוצע, בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן, במסגרת עמותת "אנוש" תל אביב. הנאשם יחל בריצוי השל"צ בתוך 30 ימים מהיום. השירות רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בהחלטה שיפוטית. הנאשם מוזהר שאי ריצוי השל"צ במלואו יגרור את הפקעתו והטלת עונש חלופי תחתיו.

ב. הנאשם יחתום בתוך 7 ימים על התחייבות בסך 2,000 ₪ להימנע מעבירות דומות למשך שנה מהיום.

המזכירות תשלח ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים.

ככל שקיים פיקדון בתיק- יושב לנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"ג, 05 פברואר 2023, בנוכחות ב"כ הצדדים.